

have seet, at det gjaldt om at bruge kraftige Mibler for at understøtte den for os meér eller mindre anerkjendte statsretlige Selvstændighed, ere Bennerne vegne tilbage; de have havt fagre Ord i stor Mængde, og have vist velvillig Optræden paa alle Kanter, men ikke stillet saa meget som en Soldat i Marken, hvorved de selv kunde kompromitere sig. Vi skulle derfor ikke her gaae løs paa at udtale en statsretlig Afgjørelse, hvor det ikke er nødvendigt, men blive staaende paa det mere almindelige Gebeet, at opfordre vor Konge til at hævde Rigets Selvstændighed, og ikke indlade os paa at bestemme, hvilken Begrændsning Riget har i Europa, men blot holde os til, at der er et Rige i Europa, som hedder Danmark, som har Ret til at bestaae, og til at have saa megen Selvstændighed, som det efter Omstændighederne kan have. Denne Selvstændighed skal hævdes, og vi takke vor Konge, fordi han hævder den. Jeg sætter saa megen Priis paa, at dette Forslag vedtages, at jeg, isald det ikke skeer — jeg skal sige det ligefrem — ikke vil stemme for Adressen. Af Høflighed imod de ærede Herrer, som have stillet Forslaget til denne Adresse, skal jeg ikke stemme imod den, men for den vil jeg ikke stemme, thi gjorde jeg det, vilde der dog kun være den organiste Eenhed tilstede, som jeg hørte, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ikke ønskede, og som jeg for min Part heller ikke ønsker. Hvad jeg her har udtalt, gjælder ogsaa om den sidste Passus, hvortil jeg har stillet Ændringsforslag: „Det Værk, der maa fuldføres, om Danmark skal bestaae“. Herregud! Jeg vil haabe, at Danmark skal bestaae, selv om dette ikke bliver fuldført. Mit Haab gaaer meget langt, ligesom min Frygt er meget stor, men kun maae vi smaae Mennesker, vi Ubetydeligheder i Verden ikke ville staae op og sige: Det maa skee, om vi skulle naae det, der er Tale om. Dette er efter min Mening det Uklædeligste af Alt, og hvad jeg udtalte før, siger jeg, som allerede bemærket, ogsaa om denne Sætning, at, naar den bliver staaende i Adressen, vil jeg være undseelig ved at stemme for den.

H. C. Olsen: Naar man hørte Indledningen til det ærede Medlems Foredrag,

der nu satte sig, skulde man troe, at Striden med Tydsland var bleven reist siden 18de November, og at det var en ny Strid, der var opstaaet, efterat vi have faaet Forsatningen af 18de November f. A.; men det veed jo ethvert Medlem her i Salen, at det ikke er saa, men at det er en gammel Historie, og at de samme Fordringer, som nu stilles, have været stillede, længe før vi faae denne Forsatning. Man angriber nu kun dette Punkt, fordi det er den Foranstaltning, der, som det ærede Medlem selv udtalte, lukker Døren mod Syd. Men jeg vil dog spørge ethvert Menneſte, naar en Mand løber ud af mit Huus, og lader Døren staae aaben efter sig, og jeg lader den blive staaende aaben i 4—5 Aar og gjør ham det ene Tilbud efter det andet om at komme ind igjen, og han vil ikke, og jeg siger til ham: Siig mig da Dine Betingelser for at vende tilbage, og han heller ikke vil — kan saa noget Menneſte sige, at det er ubilligt og uretfærdigt, eller at jeg ikke er berettiget dertil, naar jeg lukker Døren med den Bemærkning: Naar her bankes høfligt paa, lukker jeg op igjen. Jeg skal imidlertid forlade den Betragtning, og kun spørge det ærede Medlem: Troer han, at dersom vi i dette Dieblik toge Forsatningen af 18de November tilbage, vi derfor vilde faae Fred? Eller kan noget Menneſte, naar han har hørt den høitærede Konseilspræsidents Udtalelser, troe, at det overhovedet vilde hjælpe os det Allermindste? For mig staaer det klart, at det vilde være det første Skridt til en uendelig Masse Indbrømmelser, som jeg for min Deel ikke kan være med at gjøre. Naar jeg har været med at stille Ændringsforslaget under Nr. 3, har det væsentlig sin Grund i en Udtalelse, som ved første Behandling af Adressen, saldt i en Ordvevling, i Slutningen af Debatten, mellem de to ærede Medlemmer fra Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) og Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer), om Forstaaelsen af tvende Udtryk i Adressen. Den Forskiel var der dog mellem de to ærede Medlemmer, at det Ord, som den Førstnævnte vilde have forklaret, var et fremmed Ord, medens den Sidstnævnte vilde have forklaret et godt dansk Ord, som skulde synes at være klart i og for sig. Derved saldt det mig ind, hvor vanskeligt det er at bruge